

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy opłaty licencyjne za znaki towarowe w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. c) WKC mogą odnosić się do przywożonych towarów, mimo że są one płacone również za usługi i użytkowanie rdzenia nazwy wspólnego koncernu?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy opłaty licencyjne za znaki towarowe w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. c) WKC mogą stanowić warunek sprzedaży przywożonych towarów na wywóz do Wspólnoty w rozumieniu art. 32 ust. 5 lit. b) WKC, mimo że ich zapłata była żądana przez przedsiębiorstwo powiązane ze sprzedającym i kupującym i została dokonana?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie i jeżeli tak jak tutaj opłaty licencyjne odnoszą się w części do przywożonych towarów i w części do usług dokonanych po przywozie: czy podział dokonywany jedynie na podstawie obiektywnych i dających się określić danych zgodnie z art. 158 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾ z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (rozporządzenia wykonawczego) oraz uwagą interpretacyjną dotyczącą art. 32 ust. 2 WKC, zamieszczoną w załączniku 23 do rozporządzenia wykonawczego, skutkuje tym, że korygowana może być tylko wartość celna, o której mowa w art. 29 WKC, czy też, jeżeli wartość celna, o której mowa w art. 29 WKC, nie może zostać ustalona, przy ustalaniu wartości celnej podlegającej określeniu na podstawie art. 31 WKC możliwy jest również podział przewidziany w art. 158 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego, o ile koszty te w innym wypadku nie zostałyby uwzględnione?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 253, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 20 kwietnia 2015 r. – Taser International Inc./SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

(Sprawa C-175/15)

(2015/C 236/33)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Taser International Inc.

Strona pozwana: SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

Pytania prejudycjalne

Czy art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia” oznacza również sytuację, w której strony umowy cesji praw do znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim Unii Europejskiej, jednoznacznie i niepodważalnie uzgodniły, że jurysdykcja do rozpatrywania wszelkich sporów dotyczących wypełnienia zobowiązań umownych przysługuje sądowi państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej i w którym powód ma miejsce zamieszkania (siedzibę), zaś powód wytoczył powództwo przed sądem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, na którego terytorium miejsce zamieszkania (siedzibę) ma pozwany?

W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 23 wspomnianego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie odnosi się do umowy dotyczącej jurysdykcji na rzecz państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, przez co sąd, przed który wytoczono powództwo zgodnie z art. 2 rozporządzenia ustala jurysdykcję według krajowych przepisów prawa międzynarodowego?

Czy można uznać, że spór, którego przedmiotem jest wykonanie, w wyniku orzeczenia sądowego, obowiązku scedowania praw do znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim Unii Europejskiej, przyjętego w umowie zawartej między stronami tegoż sporu odnosi się do praw, dla których „wymagane jest zgłoszenie lub zarejestrowanie” w rozumieniu art. 22 ust. 4 rozporządzenia, biorąc pod uwagę fakt, iż zgodnie z prawem państwa, w którym zarejestrowany został znak towarowy, cesja praw do znaku towarowego podlega wpisowi do rejestru znaków towarowych i publikacji w biuletynie urzędowym własności przemysłowej?

W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy art. 24 rozporządzenia stoi na przeszkodzie temu, aby sąd, przed który wytoczono powództwo zgodnie z art. 2 rozporządzenia, w sytuacji takiej jak opisana powyżej w pytaniu wstępnym, stwierdził, że nie ma jurysdykcji do rozstrzygnięcia sprawy, nawet jeśli pozwany wdał się w spór przed tym sądem, w tym w ostatniej instancji, bez podnoszenia zarzutu braku jurysdykcji sądu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 23 kwietnia 2015 r. – Florentina Martínez Andrés/Servicio Vasco de Salud

(Sprawa C-184/15)

(2015/C 236/34)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Florentina Martínez Andrés

Strona pozwana: Servicio Vasco de Salud

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego UNICE, CEEP i ETUC w sprawie pracy na czas określony⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które w przypadku nadużyć wynikających z wykorzystywania kolejnych umów na czas określony nie gwarantuje w sposób generalny członkom statutowego personelu tymczasowego do zadań doraźnych – inaczej niż ma to miejsce w identycznym wypadku w przypadku osób zatrudnionych w administracji na podstawie umowy o pracę – prawa do utrzymania stosunku zatrudnienia na podstawie krótkotrwałej umowy o pracę na czas nieokreślony, czyli prawa do zajmowania dotychczasowego stanowiska do czasu jego obsadzenia w sposób regulaminowy lub jego likwidacji zgodnie z przewidzianą ustawowo procedurą?